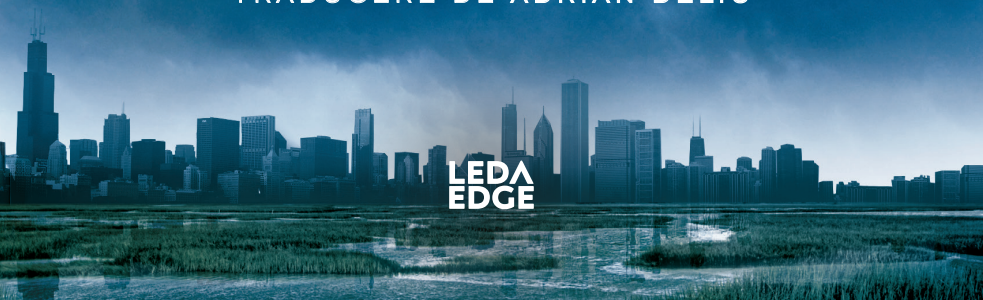
O SINGURĂ ALEGERE
TE POATE TRANSFORMA RADICAL

DIVERGENT

VERONICA ROTH

TRADUCERE DE ADRIAN DELIU

LEDA EDGE

CAPITOLUL UNU

EXISTĂ O SINGURĂ OGLINDĂ ÎN CASA MEA. E ÎN SPATELE UNUI panou glisant, pe coridorul de la etaj. Regulile facțiunii mele îmi permit să stau în fața ei în fiecare a doua zi din fiecare a treia lună, ziua în care mama îmi taie părul.

Stau pe scaun, iar mama e în picioare în spatele meu, și mă tunde. Șuvițele cad pe podea într-un colac mat, blond.

Când termină, îmi strânge părul lăsat peste față, răsucindu-l într-un coc. Remarc cât de calmă și de concentrată e. E foarte bine exersată în arta uitării de sine. Despre mine n-aș putea să spun același lucru.

Îmi privesc pe furiș imaginea reflectată, într-o clipă în care ea nu e atentă: nu de dragul vanității, ci din curiozitate. Multe lucruri se pot întâmpla cu înfățișarea cuiva în decurs de trei luni. În oglindă, văd o față îngustă, ochi mari și rotunzi, și un nas lung și subțire: încă arăt a fetișcană, deși cândva, în ultimele trei luni, am împlinit șaisprezece ani. Celelalte facțiuni sărbătoresc zilele de naștere, dar noi nu. Se consideră că e o dovadă de slăbiciune.

— Gata! îmi zice, după ce-mi fixează cocul cu un ac de păr.

Îmi întâlnește privirea în oglindă. E prea târziu să întorc ochii, dar, în loc să mă certe, zâmbește spre imaginea mea reflectată. Mă încrunt un pic. De ce nu mă mustră pentru că mă zgâiesc la mine însămi?

— Așadar, astăzi e ziua, îmi zice.

— Da, răspund.

— Ești emoționată?

Mă privesc în ochi pentru o clipă. Azi e ziua testului de aptitudini care-mi va arăta căreia dintre cele cinci facțiuni îi aparțin. Iar mâine, la Ceremonia Alegerii, mă voi hotărî asupra unei facțiuni. Îmi voi hotărî tot restul vieții; voi hotărî dacă rămân cu familia mea sau o părăsesc.

— Nu, zic. Testele nu trebuie să ne schimbe opțiunile.

— Corect, răspunde ea, zâmbind. Hai să ne luăm micul-dejun.

— Mulțumesc! Pentru că m-ai tuns.

Mă sărută pe obraz și face să gliseze panoul, acoperind oglinda. Cred că mama ar putea fi frumoasă, într-o cu totul altă lume. Are trupul subțire pe sub roba ei gri. Pomeții îi sunt înalți, și genele lungi, iar când își lasă părul liber, noaptea, îi atârnă în valuri pe umeri. Însă în cadrul Abnegației e obligată să-și ascundă această frumusețe.

Mergem împreună spre bucătărie. În astfel de dimineți, când fratele meu pregătește micul-dejun, iar mâna tatei îmi mângâie ușor părul în timp ce el își citește ziarul, și mama fredonează o melodie când strânge masa… în astfel de dimineți mă simt mai vinovată ca oricând pentru faptul că vreau să-i părăsesc.

În autobuz duhnește a gaze de eșapament. Ori de câte ori nimerește peste un petic de pavaj neregulat, mă zgâlțâie într-o parte și-n alta, chiar dacă mă țin cu mâna de scaun ca să rămân pe loc.

Fratele meu mai mare, Caleb, stă în picioare pe interval, ținându-se de bara de deasupra capului ca să-și păstreze echilibrul. Noi doi nu semănăm. El are părul închis la culoare, ca tata, și nasul coroiat, ochii verzi și gropițe în obraji, ca mama. Când era mai mic, seria aceasta de trăsături părea ciudată, dar acum i se potrivește. Dacă n-ar fi făcut parte din Abnegație, sunt convinsă că fetele de la școală s-ar fi zgâit la el.

A moștenit de la mama și talentul pentru altruism. I-a oferit locul unui bărbat ursuz din facțiunea Candoare, fără să stea pe gânduri.

Bărbatul din Candoare e îmbrăcat într-un costum negru, cu cravată albă: uniforma standard a celor din Candoare. Facțiunea lor prețuiește sinceritatea și privește adevărul în alb și negru, așa că exact asta îmbracă.

Spațiile dintre clădiri se îngustează, iar drumul devine mai lin, pe măsură ce ne apropiem de centrul orașului. Clădirea numită odinioară Turnul Sears – noi obișnuim să-i spunem Butucul – răsare din ceață, ca un pilastru negru profilat pe cer. Autobuzul trece pe sub liniile ferate supraterane. N-am fost niciodată cu trenul, deși circulă în permanență și liniile sunt pretutindeni. Numai Neînfricații merg cu trenul.

Acum cinci ani, muncitori voluntari din facțiunea Abnegație au reasfaltat unele drumuri. Au început din centrul orașului și au continuat spre periferie, până când au rămas fără materiale. Străzile din zona în care locuiesc eu sunt încă pline de gropi și de petice, și nu ești în siguranță dacă mergi cu mașina pe ele. Oricum, noi n-avem mașină.

Expresia feței lui Caleb este una placidă, în timp ce autobuzul ne leagănă și ne zgâlțâie pe drum. Mâneca robei gri îi cade de-a lungul brațului când se agață de o bară, pentru echilibru. Îmi dau seama după mișcările ochilor că-i urmărește pe cei din jurul nostru: forțându-se să-i vadă numai pe ei și să uite de sine. Candoarea prețuiește sinceritatea, însă facțiunea noastră, Abnegația, prețuiește altruismul.

Autobuzul se oprește în fața școlii; mă ridic, trecând grăbită pe lângă bărbatul din Candoare. Mă împiedic de pantofii acestuia și mă prind de brațul lui Caleb. Pantalonii mei largi sunt și prea lungi; și, oricum, niciodată n-am fost prea grațioasă.

Clădirea Nivelurilor Superioare este cea mai veche dintre cele trei școli din oraș: Nivelurile Inferioare, Nivelurile Medii și

Nivelurile Superioare. Ca toate celelalte clădiri din jur, e construită din sticlă și oțel. În fața ei tronează o statuie mare din metal, pe care se cațără Neînfricații după ore, provocându-se reciproc care urcă mai sus. Anul trecut l-am văzut pe unul căzând și rupându-și piciorul. Eu am fost cea care a dat fuga s-o aducă pe asistentă.

— Testul de aptitudini e azi, spun.

Caleb e mai mare decât mine cu mai puțin de un an, așa că la școală suntem în același an de studiu.

Îmi face un semn de încuviințare cu capul, în timp ce intrăm prin față. Mușchii mi se încordează încă din clipa în care pătrundem în clădire. Atmosfera pare flămândă, ca și cum fiecare dintre cei de șaisprezece ani ar încerca să devoreze cât mai mult posibil din ultima sa zi. E foarte probabil ca noi să nu mai mergem pe coridoarele acestea după Ceremonia Alegerii: de îndată ce ne exprimăm opțiunea, noile noastre facțiuni vor răspunde de desăvârșirea educației noastre.

Astăzi, orele ne sunt înjumătățite, astfel încât să le parcurgem pe toate înaintea testului de aptitudini, care va avea loc după pauza de prânz. Pulsul deja mi s-a accelerat.

— Nu te neliniștește chiar deloc ce-or să-ți spună? îl întreb pe Caleb.

Ne oprim la bifurcarea coridoarelor, unde el va porni într-o direcție, spre clasa pentru Matematică Avansați, iar eu în alta, spre Istoria Facțiunilor.

— Dar pe tine? mă întreabă, ridicând o sprânceană.

Aș putea să-i spun că-mi făceam griji de săptămâni întregi cu privire la ce avea să-mi spună testul de aptitudini: Abnegație, Candoare, Erudiție, Prietenie sau Neînfricare?

În loc de asta, zâmbesc și-i răspund:

— Nu tocmai.

El îmi răspunde la zâmbet.

— Atunci… să ai o zi bună!

Mă îndrept spre clasa pentru Istoria Facțiunilor, mușcându-mi buza inferioară. Nu mi-a răspuns la întrebare.

Coridoarele sunt ticsite, deși lumina care pătrunde prin ferestre creează iluzia de spațiu. Este unul dintre puținele locuri în care facțiunile se amestecă, la vârsta noastră. Astăzi, mulțimea e alimentată de un nou soi de energie, delirul ultimei zile.

O fată cu păr lung și creț strigă „Bună!" chiar lângă urechea mea, fluturându-și mâna spre o prietenă aflată mai departe. Mâneca ei mă lovește peste obraz. Apoi, un băiat Erudit în pulover albastru mă îmbrâncește. Îmi pierd echilibrul și mă izbesc cu putere de podea.

— Dă-te din drumul meu, Bățoaso! se răstește el, continuându-și drumul pe coridor.

Obrajii mi se înfierbântă. Mă ridic și mă scutur de praf. Câteva persoane s-au oprit când am căzut, dar nimeni nu s-a oferit să mă ajute. Privirile lor mă urmăresc până în capătul coridorului.

Lucruri de genul acesta li s-au tot întâmplat celor din facțiunea mea de câteva luni încoace: Erudiții au publicat rapoarte dușmănoase despre Abnegație, ceea ce a început să ne afecteze relațiile din școală. Veșmintele gri, tunsoarea simplă și comportamentul modest al celor din facțiunea mea sunt menite să-mi ușureze uitarea de mine, iar ceilalți, la rândul lor, să mă poată uita mai ușor. Acum însă au făcut din mine o țintă.

Mă opresc lângă o fereastră, în aripa E, așteptând sosirea Neînfricaților. Așa procedez în fiecare dimineață. La ora 7.25 fix, Neînfricații își dovedesc curajul sărind dintr-un tren aflat în mers.

Tata îi numește pe Neînfricați „diavoli împielițați". Sunt plini de piercinguri și de tatuaje și poartă veșminte negre. Scopul lor primordial este să păzească gardul care ne înconjoară orașul. Împotriva a ce, asta nu mai știu.

Ei ar fi trebuit să-mi provoace nedumerirea. Ar trebui să mă întreb ce are de-a face curajul – virtutea pe care ei o prețuiesc mai

mult decât toate – cu inelul petrecut prin nări. În loc de așa ceva, îi urmăresc cu privirea oriunde se duc.

Sirena trenului șuieră, iar sunetul îmi face pieptul să vibreze. Farurile din fața locomotivei se aprind și se sting intermitent în timp ce trenul trece în goană pe lângă școală, scrâșnind pe șinele din fier.

Și, când trec ultimele vagoane, o mulțime de tineri, băieți și fete, în veșminte negre, se aruncă din mers, unii căzând și rostogolindu-se, alții împleticindu-se câțiva pași înainte de a-și recăpăta echilibrul. Unul dintre băieți o cuprinde cu brațul pe după umeri pe o fată, râzând.

Mi-am făcut un obicei prostesc din urmărirea acestei scene. Mă întorc cu spatele spre fereastră și-mi croiesc drum prin îmbulzeală spre sala de clasă pentru Istoria Facțiunilor.

CAPITOLUL DOI

Testele încep după pauza de prânz. Stăm la mesele lungi din cantină, iar organizatorii testelor strigă câte zece nume odată, pentru fiecare sală în care se desfășoară testarea. Eu stau lângă Caleb și vizavi de vecina noastră, Susan.

Tatăl lui Susan își face meseria călătorind prin tot orașul, așa că are mașină și o aduce și-o ia de la școală în fiecare zi. S-a oferit să ne ia și pe noi, însă, cum spune Caleb, noi preferăm să plecăm mai târziu și nu vrem să-i creăm neplăceri.

Sigur că nu.

Organizatorii testelor sunt, în majoritatea lor, voluntari din facțiunea Abnegație, cu toate că e și un Erudit într-una dintre sălile pentru testare, și un Neînfricat în alta, ca să ne testeze pe noi, cei din Abnegație, fiindcă regulamentul prevede ca noi să nu putem fi testați de cineva din propria noastră facțiune. Tot regulamentul spune că n-avem voie să ne pregătim nicicum pentru test, așa că nu știm la ce să ne așteptăm.

Privirea mi se abate de la Susan spre mesele Neînfricaților, din cealaltă parte a sălii. Râd, strigă și joacă un joc de cărți. La o altă serie de mese, Eruditii trăncănesc despre cărți și ziare, într-o permanentă căutare a cunoașterii.

Mai multe fete din Prietenie, îmbrăcate în galben și roșu, stau într-un cerc pe podeaua cantinei, jucând ceva care implică bătăi

din palme și intonarea unui cântecel ritmat. La fiecare câteva minute aud dinspre ele un cor de râsete, când mai elimină pe câte cineva, care trebuie să se așeze în centrul cercului. La masa de lângă ele, băieții din Candoare gesticulează larg cu mâinile. Par să discute în contradictoriu despre ceva, însă nu poate fi un subiect serios, fiindcă unii dintre ei își păstrează încă zâmbetele pe fețe.

Noi, cei de la masa Abnegației, așteptăm în tăcere. Uzanțele facțiunii dictează până și comportamentul inactiv, înlăturând preferințele individuale. Mă îndoiesc că toți Erudiții își doresc să învețe în permanență, sau că oricine din Candoare savurează o polemică însuflețită, însă nimeni nu poate să sfideze normele propriei facțiuni, mai mult decât aș putea eu.

Numele lui Caleb e strigat pentru următorul grup. El pornește încrezător spre ieșire. N-am nevoie să-i urez succes, sau să-l asigur că n-are de ce să fie emoționat. Își cunoaște locul și, din câte știu, și l-a cunoscut dintotdeauna. Cea mai veche amintire a mea despre el e de când aveam patru ani. Atunci m-a certat pentru că nu i-am dat coarda pentru sărit unei fete care nu avea cu ce să se joace. Acum nu mă mai dădăcește, dar privirea aceea dezaprobatoare mi-a rămas vie în memorie.

Am încercat să-i explic că instinctele mele nu sunt la fel ca ale lui – nici prin minte nu mi-ar fi trecut să-i cedez locul, în autobuz, bărbatului din Candoare –, însă el nu vrea să înțeleagă. „Fă doar ce trebuie să faci", îmi spune mereu. Pentru el, e atât de simplu. Ar trebui să fie și pentru mine.

Simt cum mi se strânge stomacul. Închid ochii și-i țin așa în următoarele zece minute, până când reapare Caleb și se așază la locul lui.

E alb la față ca varul. Își freacă palmele de picioare, așa cum fac eu când vreau să-mi șterg transpirația, iar când le ridică la loc, observ că degetele îi tremură. Deschid gura să-l întreb ceva, însă cuvintele nu vor să iasă. Nu mi-e permis să-l întreb ce rezultat a obținut, și nici lui să-mi spună.

Un voluntar din Abnegație anunță următoarea serie de nume. Doi Neînfricați, doi Erudiți, doi din Prietenie, doi din Candoare, și la urmă:

— Din Abnegație, Susan Black și Beatrice Prior.

Mă ridic, fiindcă așa trebuie, dar dac-ar fi fost după mine, aș fi rămas pe scaunul meu pentru tot restul timpului. Mă simt de parcă aș avea în piept un balon care se umflă tot mai mult de la o secundă la alta, amenințând să mă facă să explodez din interior. O urmez pe Susan spre ieșire. Cei pe lângă care trec probabil că nu pot să ne deosebească. Purtăm aceleași straie și părul blond ne este tuns în același fel. Singura diferență este că, poate, Susan nu simte nevoia să vomite și, din câte-mi dau seama, mâinile nu-i tremură atât de tare, încât să fie nevoită să se apuce de poalele bluzei, ca să le țină pe loc.

La ieșirea din cantină, ne așteaptă un șir de zece săli. Ele sunt folosite numai pentru testele de aptitudini, așa că n-am mai intrat niciodată în vreuna dintre ele. Spre deosebire de celelalte săli ale școlii, ele sunt despărțite nu cu geamuri, ci cu oglinzi. Mă privesc, palidă și îngrozită, cum intru pe o ușă. Susan îmi zâmbește emoționată în timp ce pătrunde în camera 5, iar eu în camera 6, unde mă așteaptă o femeie din facțiunea Neînfricaților.

Nu are înfățișarea la fel de severă ca tinerii Neînfricați pe care i-am văzut eu. Are ochi mici, negri și oblici, și poartă un sacou negru – ca unul bărbătesc, pentru costum – și blugi. Abia când se întoarce să închidă ușa îi observ tatuajul de la ceafă, un șoim alb-negru, cu un ochi roșu. Dacă nu mi-aș fi simțit inima săltându-se până în gât, aș fi întrebat-o ce semnificație are. Trebuie să fi însemnat ceva.

Oglinzile acoperă în întregime pereții interiori. Îmi văd imaginea reflectată din toate unghiurile: materialul cenușiu mascându-mi forma spatelui, a gâtului meu lung, a degetelor noduroase, înroșite de năvala sângelui. Tavanul strălucește de o lumină albă.

În centrul încăperii este un scaun înclinat, ca la dentist, cu o mașinărie alături. Arată ca un loc în care se petrec lucruri cumplite.

— Nu te îngrijora, zice femeia, nu-ți face rău.

Are părul negru și drept, însă la lumină constat că are șuvițe cărunte.

— Stai jos și fă-te comodă, mă îndeamnă ea. Eu mă numesc Tori.

Mă așez neîndemânatică pe scaun și-l las pe spate, punându-mi capul pe rezemătoare. Lumina îmi rănește pupilele. Tori își face de lucru cu mașinăria din dreapta mea. Încerc să mă concentrez asupra ei, și nu a firelor pe care le ține în mână.

— Ce e cu șoimul? o întreb pe negândite, în timp ce-mi atașează un electrod pe frunte.

— N-am mai cunoscut până acum vreo persoană din Abnegație care să fie curioasă, îmi zice, ridicând din sprâncene.

Mă străbate un frison, și mi se face pielea de găină pe brațe. Curiozitatea mea este o greșeală, o trădare a valorilor Abnegației.

Fredonând încet, îmi lipește un alt electrod de frunte și începe să-mi explice:

— În unele părți ale vechii lumi, șoimul simboliza soarele. Când mi l-am făcut, mi-am închipuit că, dacă am mereu soarele asupra mea, n-o să-mi mai fie frică de întuneric.

Încerc să mă abțin de la alte întrebări, dar nu reușesc.

— Vă e frică de întuneric?

— Îmi *era* frică de întuneric, mă corectează ea.

Își lipește un electrod de propria frunte și conectează un cablu la el, apoi ridică din umeri.

— Acum, îmi amintește de frica pe care mi-am învins-o.

Se postează, în picioare, în spatele meu. Strâng atât de tare brațele scaunului, încât roșeața îmi dispare din articulațiile degetelor. Trage firele spre ea, le atașează de mine, de ea, de mașinăria de alături. Apoi, îmi înmânează un flacon cu un lichid limpede.

— Bea, îmi zice.

— Ce e? întreb, simțindu-mi gâtul umflat. Înghit cu greu și adaug: Ce-o să se-ntâmple?

— Nu pot să-ți spun. Ai doar încredere în mine.

Dau afară aerul din plămâni și-mi răstorn în gură conținutul fiolei. Mi se închid ochii.

Când mi-i deschid, n-a trecut decât o clipă, dar mă aflu altundeva. Sunt din nou în cantina școlii, dar toate mesele lungi sunt goale, și văd, prin ferestre, că ninge. Pe masa din fața mea se află două coșuri. Într-unul dintre ele e o bucată de brânză, iar în celălalt, un cuțit lung cât antebrațul meu.

Din spate, aud o voce de femeie.

— Alege.

— De ce? întreb.

— Alege, repetă ea.

Privesc peste umăr, dar nu e nimeni. Îmi întorc din nou fața spre coșuri.

— Și ce să fac cu ele?

— Alege! urlă vocea.

La auzul urletului, frica îmi dispare, lăsând locul încăpățânării. Mă încrunt și-mi încrucișez brațele pe piept.

— Fie cum vrei, îmi zice ea.

Coșurile dispar. Aud o ușă scârțâind și mă întorc să văd cine e. Nu văd un „cine", ci un „ce": un câine cu bot ascuțit, la câțiva metri distanță de mine. Se ghemuiește și începe să se târască în direcția mea, răsfrângându-și buzele și dezvelindu-și colții albi. Un mârâit îi gâlgâie în adâncul gâtlejului, și abia acum înțeleg la ce-ar fi fost bună brânza. Sau cuțitul. Dar e deja prea târziu.

Mă gândesc dacă s-o rup la fugă, însă câinele ar fi mai iute decât mine. Nu pot să mă lupt cu el. Inima începe să-mi bată cu putere. Trebuie să iau o hotărâre. Dac-aș putea să sar peste o

masă și s-o folosesc în chip de pavăză… Nu, sunt prea scundă ca să pot sări peste mese, și nu îndeajuns de puternică încât să răstorn vreuna.

Câinele mârâie, și aproape că simt sunetul vibrându-mi în craniu.

În manualul meu de biologie scrie despre câini că sunt capabili să te miroasă când ți-e frică de ei, din cauza unei substanțe chimice secretate de o glandă umană în situații de amenințare, aceeași substanță chimică emanată de prada câinelui. Când simt miros de frică, sunt împinși spre atac. Câinele înaintează spre mine râcâind podeaua cu ghearele.

Nu pot să fug. Nu pot să mă lupt. În schimb, inspir mirosul respirației neplăcute a câinelui și mă străduiesc să nu mă gândesc la ce-o fi mâncat adineauri. În ochii lui nu se vede albul, ci doar o negreală scânteietoare.

Ce altceva mai știu eu despre câini? Că nu trebuie să-i privesc în ochi. Ar fi un semn de agresivitate. Mi-aduc aminte că l-am rugat pe tata să-mi ia un cățel când eram mică, iar acum, țintuind cu privirea podeaua din fața labelor câinelui, nu pot să-mi amintesc și de ce. Se apropie, mârâind în continuare. Dacă privitul în ochi ar fi un semn de agresivitate, care ar fi semnul de supunere?

Respirația mea e zgomotoasă, dar regulată. Mă las în genunchi. Ultimul lucru pe care mi l-aș putea dori ar fi să zac pe podea în fața câinelui – cu fața la același nivel cu colții lui –, însă e cea mai bună variantă pentru mine. Îmi întind picioarele în spatele meu și mă sprijin pe coate. Câinele se târăște mai aproape, tot mai aproape, până când ajung să-i simt căldura răsuflării pe față. Îmi tremură mâinile.

Îmi latră în ureche, și-mi încleștez dinții ca să-mi opresc țipătul.

Ceva aspru și umed îmi atinge obrazul. Mârâitul încetează, iar când îmi ridic capul să privesc din nou spre câine, îl văd că gâfâie. Mă linge pe față. Mă încrunt și mă ridic, așezându-mă apoi

pe călcâie. Câinele se propteşte cu labele din faţă pe genunchii mei şi mă linge pe bărbie. Mă crispez, îmi şterg balele de pe piele şi încep să râd.

— Nu eşti căţel rău, hm?

Mă ridic cu încetineală, ca să nu-l sperii, însă mi se pare un cu totul alt animal faţă de cel pe care-l văzusem acum câteva secunde. Îmi întind o mână, prudentă, astfel încât s-o pot trage înapoi la nevoie. Câinele mi-o împunge cu capul. Dintr-odată, mă bucur că n-am ales cuţitul.

Clipesc mărunt şi, când redeschid ochii, văd o fetiţă în cealaltă parte a încăperii, îmbrăcată într-o rochie albă. Îşi întinde ambele braţe şi ţipă: „Căţeluş!"

Când o văd repezindu-se spre câinele de lângă mine, deschid gura s-o avertizez, dar prea târziu. Câinele se întoarce spre ea. În loc să mârâie, latră, îşi arată colţii şi pocneşte din fălci, iar muşchii i se strâng laolaltă, părând colaci de sârmă. Văzându-l gata să atace, nu mai stau pe gânduri, ci doar mă arunc, trântindu-mă cu tot corpul deasupra câinelui şi cuprinzându-i gâtul gros cu braţele.

Mă izbesc cu capul de podea. Câinele dispare, la fel şi fetiţa. Mă trezesc singură… în camera pentru testare, acum goală. Mă rotesc lent în cerc, dar nu mă mai văd în vreo oglindă. Împing uşa, o deschid şi ies pe coridor, dar nu e coridorul, ci un autobuz, şi toate scaunele sunt ocupate.

Stau în picioare pe interval şi mă prind de o bară. Lângă mine e aşezat un bărbat cu un ziar în mâini. Nu pot să-i văd faţa pe deasupra ziarului, însă mâinile i le văd. Sunt pline de cicatrice, ca şi cum ar fi fost victima unui incendiu, şi strâng hârtia de parcă ar vrea s-o mototolească.

— Îl cunoşti pe ăsta? mă întreabă, arătând cu degetul o fotografie din ziar.

Titlul anunţă: „Brutalul asasin în sfârşit arestat!" Mă holbez la cuvântul „asasin". A trecut multă vreme de când n-am mai văzut acest cuvânt, dar până şi forma lui mă umple de groază.

În fotografia de sub titlu e un tânăr cu o față obișnuită și barbă. Mi se pare cunoscut, deși nu-mi amintesc de unde. Și, în același timp, simt că n-ar fi bine să-i spun asta omului.

— Ei? insistă el, și-i simt mânia în voce. Îl cunoști?

N-ar fi bine… nu, n-ar fi deloc bine. Inima îmi bate cu putere și strâng mai tare bara, ca să-mi stăpânesc tremurul mâinilor, care m-ar trăda. Dacă-i spun că-l cunosc pe tipul din articol, o să mi se-ntâmple ceva îngrozitor. Dar pot să-l conving că nu-l cunosc. Pot să-mi dreg glasul și să ridic din umeri… însă ar fi o minciună.

Îmi dreg glasul.

— Îl cunoști? repetă el.

Ridic din umeri.

— Ei bine?

Mă străbate un fior. Frica mea e irațională: nu e decât un test, nimic adevărat.

— Nț, răspund, pe un ton indiferent. Habar n-am cine e.

Se ridică în picioare și, în sfârșit, îi zăresc chipul. Poartă ochelari negri, iar gura i se schimonosește într-un mârâit. Obrajii îi sunt brăzdați de cicatrice, la fel ca mâinile. Se apleacă spre fața mea. Răsuflarea îi miroase a fum de țigară.

Nu e adevărat, îmi reamintesc mie însămi. *Nu e adevărat.*

— Minți, îmi zice. *Minți!*

— Ba nu mint.

Îmi îndrept spatele.

— Ba nu.

— Dacă-l cunoști, îmi spune, cu glas scăzut, ai putea să mă salvezi. Ai putea să mă *salvezi*!

Îl privesc, mijind ochii spre el.

— Bine, răspund, încleștându-mi maxilarele într-o atitudine încăpățânată. Nu-l cunosc.

Într-un Chicago distopic, orașul în care trăiește Beatrice Prior, societatea este împărțită în cinci facțiuni, fiecare dintre ele cultivând o anumită virtute: Candoarea (cei sinceri), Abnegația (cei altruiști), Neînfricarea (cei curajoși), Prietenia (cei pașnici) și Erudiția (cei inteligenți). În fiecare an, într-o zi anume, tinerii în vârstă de șaisprezece ani trebuie să-și aleagă facțiunea căreia îi vor fi devotați pentru tot restul vieții.

În ceea ce o privește pe Beatrice, aceasta trebuie să hotărască dacă rămâne alături de părinții ei sau alege facțiunea care consideră că i se potrivește cel mai bine. În cele din urmă, alegerea pe care o face va surprinde pe toată lumea, inclusiv pe ea însăși.

În timpul inițierii care urmează, marcată de o puternică rivalitate, Beatrice își ia un alt nume, Tris, și se străduiește să afle cine îi sunt cu adevărat prietenii și, de asemenea, dacă o poveste de dragoste cu un băiat uneori fascinant, alteori enervant, își poate găsi locul în viața pe care singură și-a ales-o.

Dar Tris are un secret pe care l-a ascuns față de toată lumea deoarece a fost prevenită că i-ar putea aduce moartea. Și, pe măsură ce descoperă un conflict care ia treptat amploare, amenințând să destrame societatea aparent perfectă în care trăiește, află că secretul ei ar putea s-o ajute să-i salveze pe cei dragi… sau s-o distrugă.

Un pasionant thriller distopic, din care nu lipsesc decizii majore, trădări sfâșietoare, consecințe uimitoare și o neașteptată poveste de dragoste.

„O carte captivantă, fascinantă.”
James Dashner

Ecranizată în 2014, cu Shailene Woodley, Theo James și Kate Winslet în rolurile principale!

INCLUDE CONȚINUT BONUS INEDIT!

ISBN: 978-630-361-416-8
www.edituracorint.ro

LEDA EDGE

#dystopia

12+